

Een probleem, of zoals we in Uganda zeggen: een uitdaging, is vaak gecompliceerder dan het in eerste instantie lijkt. Met mijn stichting Signs of Hope ondersteunen we inmiddels achttien kinderen op onze dovenschool door het betalen van (een deel van) het schoolgeld, omdat de ouders daar niet zelf toe in staat zijn. Dat lijkt het probleem op te lossen dat kinderen niet naar school kunnen. Maar de praktijk is vaak een stuk ingewikkelder.

Vorig semester kwam één van de jongens die wij ondersteunen niet opdagen. Zoals helaas in heel veel gevallen, komt deze jongen uit een gezin, waarvan de ouders niet meer bij elkaar zijn. Goede omgangsregelingen kent men hier niet. De vader had er nu voor gezorgd, via een tante, dat de kinderen in de vakantie bij hem kwamen. En dat ze daar, naar zijn bedoeling, ook zouden blijven. Wat de precieze reden was werd niet duidelijk. Het meest waarschijnlijke is dat hij zijn ex-vrouw hiermee wilde pesten. Het broertje, één jaar jonger, gaat sinds kort naar een school bij de vader in de buurt. Maar de dove jongen zit al maanden tijd thuis. Terwijl er bij ons op school een plek voor hem was en het schoolgeld was betaald!

Gelukkig zijn er verschillende mensen op school die in zo'n situatie proberen in te grijpen. En uiteindelijk lukte het; na twee maanden kwam de jongen weer terug op school. Hij was ontzettend blij om weer in zijn vertrouwde omgeving terug te zijn! Toen ik vorige week weer op school begon, bleek dat één van de meisjes uit mijn klas – die ook door ons wordt ondersteund – nog niet terug was. Waarschijnlijk omdat er geen geld was voor de extra benodigdheden, zoals schriften en potloden. Maar gelukkig, de volgende dag werd ze gebracht. Door een man die tegenover de familie beweert dat hij voor een sponsor zorgt. De familie weet dat dat niet waar is, en dat ik het schoolgeld van het kind betaal. Waarschijnlijk is er nu ergens een sponsor, die niet weet dat het sponsorgeld dat hij betaalt niet op school terecht komt, maar door deze man wordt 'opgegeten', zoals ze dat in Uganda zeggen.

Waarom de familie van het meisje deze man nog betrokken houdt, is ons niet duidelijk. Wellicht hebben ze er toch nog ergens baat bij. We willen daarover wel graag met de oudste zus van het meisje praten. De moeder heeft namelijk een zwakke gezondheid en is daardoor maar beperkt in beeld. De oudste zus neemt vaak de ouderrol op zich. Maar helaas is zij op dit moment niet bereikbaar. Ze heeft geen ID-kaart of paspoort, en daarom is haar mobiele telefoon afgesloten. We hebben nu dus geen mogelijkheden om rechtstreeks contact met haar te leggen. We hebben de man wel gevraagd om aan de zus door te geven dat we contact met haar willen, maar of hij dat ook daadwerkelijk doet, is maar de vraag.

En zo zit er achter ieder kind hier op school weer een uniek verhaal. Vaak met allerlei extra factoren die het niet altijd vanzelfsprekend maken dat de kinderen na de schoolvakantie weer vol nieuwe energie kunnen beginnen.

Juist daarom ben ik blij dat ik hier in Uganda woon en alles van dichtbij meemaak. Als je dit van veraf bekijkt, lijkt het soms te gek voor woorden. Maar hier sta ik er middenin, kan ik zelf meesturen in de situaties waar we mee te maken krijgen. Daardoor kan ik, indien nodig, de sponsors ook goed informeren. En het mooiste van alles: ik kan ook intens genieten als één van de 'verloren' kinderen dan weer terug is!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl